

Arrest

nr. 320 703 van 24 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 25 juli 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 30 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA loco advocaat C. MANDELBLAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, bent u etnisch Pashtoun en een soennitisch moslim. U bent 28 jaar oud en werd geboren in het dorp Wazir Merzakhail, district Khogyani te provincie Nangarhar. U woonde er samen met uw vader, uw moeder en uw twee broers. Omwille van een grondconflict verhuisde u in 2013 samen met uw familie naar Khalis Familay, in de provinciehoofdstad Jalalabad. In datzelfde jaar vluchtte uw oudste broer H.J., die vroeger als tolk voor de NAVO werkte, uit Afghanistan. Op 30 oktober 2018 trouwde u religieus met A.M.. Samen hebben jullie drie kinderen: H., Z. en

Z.. Uw beide ouders stierven een natuurlijke dood in het jaar 2020. Enkele dagen voor de machtsovername kwam uw oudste broer terug naar Afghanistan om zijn familie en uw broer H. J. via de luchthaven te helpen vluchten. Uzelf kreeg geen toegang tot de luchthaven. Beide broers wonen op vandaag te Londen, Verenigd Koninkrijk. In Afghanistan studeerde u onder meer aan de universiteit en kende u diverse tewerkstellingen. U beëindigde uw laatste tewerkstelling omwille van uw vertrek uit Afghanistan.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming voert u volgende feiten aan.

In 2013 ontstond een grondconflict met een dorpeling S., die lid was van de taliban. Op een dag bracht uw paternale oom u op de hoogte dat H. R., de vader van S., op jullie grond een weg aan het aanleggen was naar hun woonst. Samen met uw vader, uw paternale oom en in het bijzijn van enkele dorpsoudsten gingen jullie ter plaatse. Tijdens het gesprek wezen jullie H. R. erop dat het onrechtvaardig was om op jullie eigendom een weg aan te leggen. S. sloot even later aan. De werken werden uiteindelijk niet gecontinueerd maar door S. werd u gewaarschuwd dat er nog gevolgen zouden zijn. Daags nadien ging u op bezoek bij uw familie nabij Jalalabad. Enkele dagen later informeerde uw vader u telefonisch dat hij verschillende gemaskerde personen in het dorp had gezien. Uit vrees voor represailles raadde hij u aan om niet naar uw geboortedorp terug te keren. Twee à drie dagen later verlieten uw overige gezinsleden eveneens het dorp. Jullie vestigden zich samen te Khalis Familay, nabij Jalalabad.

In september 2018 viel het leger binnen in de woonst van S. te Wazir Merzakhail, die zelf afwezig was. Tijdens het daaropvolgend gevecht stierven de vader van S., zijn broer, en zijn neef. Uw paternale oom, die eveneens nog in het dorp woonde, bracht u op de hoogte dat u verdacht werd van het tippen van de overheid.

Na de machtsovername door de taliban op 15 augustus 2021 nam S. vervolgens uw veld grotendeels in en legde hij o.m. een weg naar zijn woonst aan. Rond 8 à 9 november 2022 was u samen met uw gezin met de wagen aan het rijden te Jalalabad toen u een drietal personen opmerkte die aan een boom waren opgehangen. Even later merkte u tevens op dat u achtervolgd werd door enkele gemaskerde en gewapende personen. Uit vrees hetzelfde lot beschoren te zijn diende u op uw werk ontslag in en besliste u om Afghanistan te verlaten. Voor uw vertrek ontving uw paternale oom op 16 november 2022 nog een oproepingsbrief waarbij gesteld werd dat u zich in het districtscentrum diende aan te melden. U verliet Afghanistan uiteindelijk op 17 november 2022.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, enkele onbekende landen en Frankrijk. Op 16 december 2022 diende u in België een verzoek tot internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u door de taliban vermoord te worden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een kopie van uw elektronische taskara, een oproepingsbrief door de taliban, een eigendomsakte van uw grond, een foto van uw grond, documenten van uw werk te Afghanistan, documenten van uw opleidingen te Afghanistan en foto's van uw werk te Afghanistan.

Op 08 december 2023 bezorgde u opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Volgens uw verklaringen verdeelde uw paternale grootvader in het jaar 1392 (Gregoriaanse kalender: 21 maart 2013 – 30 maart 2014) een stuk grond tussen uw vader en uw paternale oom (CGVS, pg. 10, 15). Na de dood van uw vader in het jaar 2020 erfde u zijn deel (CGVS, pg. 10). Uw familie gebruikte het land voor het planten en telen van o.m. tarwe, maïs, pinda en granaatappels (CGVS, pg. 5, 15). Het veld grensde aan

de boomgaard en het huis van S. (CGVS, pg. 5, 13, 14). Van laatstgenoemde was geweten dat hij banden had met de taliban (CGVS, pg. 5, 13, 16, 17, 18).

Op een niet nader bepaalde dag in 2013, toen u bezig was met het afleggen van een examen, meldde uw paternale oom dat H.R., de vader van S., een weg op jullie grond aan het aanleggen was (CGVS, pg. 13, 14, 16). U informeerde vervolgens uw vader en enkele dorpsoudsten waarna jullie met zijn allen naar het veld gingen (CGVS, pg. 13, 14). Bij aankomst spraken jullie H.R. aan en gaven jullie te kennen dat hij geen recht had om een weg op jullie veld zonder jullie toestemming aan te leggen (CGVS, pg. 13, 14). De werken werden uiteindelijk stopgezet maar S., die inmiddels aanwezig was, verzekerde u dat er gevolgen zouden zijn (CGVS, pg. 13, 14). Dit incident vormde uiteindelijk de reden en aanzet voor uw problemen en uw uiteindelijke vlucht uit Afghanistan.

Omwille van volgende redenen kan evenwel geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die u zou gekend hebben of zou dienen te vrezen.

Vooreerst blijft u vaag en onduidelijk omtrent de exacte reden van en aanleiding voor het ontstaan van het grondconflict met S.. Volgens uw verklaringen was de grond reeds eigendom van uw familie voor u in het jaar 1995 geboren werd en grensde deze toentertijd reeds aan de eigendom van S. (CGVS, pg. 15). Alwaar u het ene moment aangeeft dat uw problemen pas in 2013 begonnen (CGVS, pg. 5, 13, 14, 16), uw familie en S. altijd een goede verstandhouding hadden (CGVS, pg. 15) stelt u het andere moment dat S. altijd alles in het werk stelde om ruzie te zoeken en het veld in beslag te nemen (CGVS, pg. 14, 15). Het ontbreken van een concrete aanleiding voor de aanvang van het grondconflict in 2013, nadat er klaarblijkelijk jarenlang geen problemen waren, doen vragen rijzen over de geloofwaardigheid van het conflict. Overigens blijkt uit uw verklaringen dat de dorpsouderen die jullie hadden ingelicht het ook met jullie eens waren (CGVS, pg. 13, 16), wat erop wijst dat voor uw gemeenschap de eigendom van deze grond niet ter discussie stond. Dat maakt de abrupte agressie naar uw familie toe des te opmerkelijker. U stelt dat S. niet met jullie wilde praten om een oplossing te zoeken (CGVS, pg. 15) maar wanneer gevraagd wordt naar de pogingen die jullie ondernamen om tot een oplossing te komen antwoordt u geheel naast de kwestie dat jullie de problemen niet hadden verwacht (CGVS, pg. 16). In de culturele context van een collectieve maatschappij zoals die van Afghanistan kan nochtans verwacht dat de gemeenschap betrokken raakt wanneer een dorpeling plotseling zijn burens begint te bedreigen omwille van een grondconflict.

Voorts blijven de redenen waarom u het dorp Wazir Merzakhail uiteindelijk na het incident ontvluchtte algemeen en hypothetisch. Daags nadien verliet u uw geboortedorp (CGVS, pg. 16) met de bedoeling om enkele nachten bij uw neven te Jalalabad door te brengen (CGVS, pg. 13). De volgende dagen merkte uw vader evenwel gemaskerde mannen op die de plaatselijke moskee bezochten en in het dorp rondwandelden (CGVS, pg. 13, 16, 17). Niettegenstaande er geen sprake was van concrete bedreigingen (CGVS, pg. 17) gaf uw vader te kennen dat u beter niet meer naar huis kwam (CGVS, pg. 13) en besloten uw vader, uw moeder en uw twee broers twee à drie dagen na het aanvankelijk incident met S. eveneens om het dorp Wazir Merzakhail te ontvluchten (CGVS, pg. 13, 16). Immers, u en uw familie waren ervan overtuigd dat gemaskerde mannen altijd naar een dorp kwamen om mensen te ontvoeren en te doden (CGVS, pg. 17). Dienaangaande wordt gesteld dat u het vooreerst op geen enkel moment aannemelijk maakt dat deze personen specifiek naar u op zoek waren. Deze mannen liepen immers twee dagen openlijk rond in uw dorp en spraken uw vader op geen enkel ogenblik aan. Indien deze personen daadwerkelijk naar u of uw familie op zoek waren mag verwacht worden dat ze uw vader benaderd zouden hebben. Het ontbreken van concrete en individuele vervolgingsfeiten in uw hoofde, die uiteindelijk aanleiding gaven tot de ingrijpende beslissing om op uiterst korte termijn uw geboortedorp en al uw hebben en houden achter te laten (CGVS, pg. 13), stellen andermaal de geloofwaardigheid van het incident en uw vrees in vraag.

In september 2018 vielen de ordediensten binnen in de woonst van S. in het dorp Wazir Merzakhail (CGVS, pg. 13, 18, 19). U woonde toentertijd te Khalis Familay. Tijdens de inval stierven de vader, de broer en de neef van S.. Laatstgenoemde zelf was niet thuis (CGVS, pg. 13, 18). Door uw paternale oom werd u van deze gebeurtenis op de hoogte gebracht (CGVS, pg. 13) die eveneens te kennen gaf dat u ervan verdacht werd de overheid getipt te hebben (CGVS, pg. 13). In de periode september – oktober 2019 vervolgens werd S. na een vuurgevecht met de lokale politie in het been geschoten (CGVS, pg. 13, 15, 18). Niettegenstaande u met het tweede voorval niet werd geassocieerd (CGVS, pg. 18) beweert u dat u er nadien altijd van verdacht werd als er een aanval was op S. en/of iets met hem gebeurde (CGVS, pg. 13, 19). Volgens uw verklaringen werd u hiervan verdacht omdat u voor de overheid werkte (CGVS, pg. 13), u als hoofd van de familie aanzien werd na het overlijden van uw vader (CGVS, pg. 19) en gevreesd werd dat u de velden opnieuw ging inpalmen (CGVS, pg. 19). Deze verklaringen rijmen evenwel niet met uw andere verklaringen waarbij u stelt dat u toentertijd nog studeerde en niet bij de overheid werkte (CGVS, pg. 18, 22), u niet op de hoogte was van bijkomende incidenten waarbij S. was betrokken (CGVS, pg. 19), u tussen uw vertrek uit uw geboortedorp en de machtsovername door de taliban geen problemen had met uw veld (CGVS, pg. 5) en uw vader pas in 2020 stierf (verklaring DVZ, pg. 7). Bovendien vertrok u in het jaar 2013 uit uw geboortedorp (CGVS, pg. 7, 9)

en was u ten tijde van de inval reeds een vijftal jaren weg zonder ooit nog teruggekeerd te zijn naar uw dorp (CGVS, pg. 19). Bijgevolg kan er weinig waarde gehecht worden aan uw bewering dat u er door S. van beticht werd een spion te zijn. Daarenboven dient er te worden benadrukt dat u zelf verklaarde dat u sinds uw vertrek uit uw geboortedorp nooit contact met S. had noch problemen kende (CGVS, pg. 18, 19). Andermaal doet het ontbreken van concrete vervolgingsfeiten afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw relaas.

Des te opmerkelijk in deze is tevens uw verklaring dat uw paternale oom de grond, waarvan hij mede-eigenaar is/was, jarenlang zonder problemen verder bleef bewerken (CGVS, pg. 18). Pas na de machtsovername werd het veld (deels) in beslag genomen en werd de weg naar het huis van S. vergroot (CGVS, pg. 17). Op de dag van vandaag woont uw paternale oom echter nog steeds in het dorp Wazir Merzakhail en boert hij nog steeds op dezelfde gronden (CGVS, pg. 18). Indien u, en bij uitbreiding uw familie, daadwerkelijk gevisieerd werden door de taliban, kan een kordate aanpak verwacht worden en is het allerminst aannemelijk dat u en uw gezins- en familieleden al die jaren ongemoeid werden gelaten.

Na de machtsovername vervolgens werd u bang en bleef u twee weken thuis (CGVS, pg. 20), waarna u vijf maanden samenwerkte met een leraar en software ontwikkelde (CGVS, pg. 11, 13). Navolgend stuurde u uw CV naar IOM alwaar u in februari 2022 aan de slag ging (CGVS, pg. 22). Op 8 of 9 november 2022 was u samen met uw vrouw te Jalalabad in de wagen aan het rijden toen u drie personen aan een boom zag hangen (CGVS, pg. 6, 14, 20). U stapte uit en nam een kijkje (CGVS, pg. 6, 14, 20). Diezelfde dag merkte u plotseling op dat u door een wagen met gemaskerde en gewapende mannen achtervolgd werd waarop u schrok en bang werd (CGVS, pg. 6, 20). Nadat u thuis kwam diende u onmiddellijk uw ontslagbrief in gezien u vreesde dat u ook gedood en opgehangen zou worden (CGVS, pg. 14, 21). Op 16 november 2022 ontving uw paternale oom verder nog een brief waarbij u opgeroepen werd om u ter verdediging aan te melden bij het districtshuis (CGVS, pg. 5, 14, 21). U verliet Afghanistan uiteindelijk een dag later op 17 november 2022 (CGVS, pg. 12).

Vooreerst stelt het CGVS dienaangaande vast dat het opmerkelijk is dat u sinds uw verhuis uit uw geboortedorp verder deelnam aan het publieke leven en ook na de machtsovername nog in Afghanistan verbleef zonder noemenswaardige problemen, behoudens de vermeende achtervolging en het ontvangen van een oproepingsbrief. U verliet Afghanistan uiteindelijk op 17 november 2022 en uw familie kende na uw vertrek uit Afghanistan ook geen verdere problemen (CGVS, pg. 21, 22). Inzake de vermeende achtervolging blijven uw verklaringen verder beperkt tot blote beweringen en maakt u op geen enkel ogenblik aannemelijk dat er voor u een concrete vrees aanwezig is. Gedurende en na afloop van deze beweerde achtervolging werd jullie immers geen strobreed in de weg gelegd blijkens uw verklaringen. Wat de oproepingsbrief betreft stelt het CGVS vast dat u enkel een fotokopie neerlegt, die op eenvoudige wijze met enig knip- en plakwerk gemanipuleerd kan worden. Zoals verderop uiteengezet wordt kan aan Afghaanse documenten in het algemeen maar weinig bewijswaarde toegeschreven worden. Uit de vertaling van de brief blijkt trouwens ook dat deze geen enkel concreet element bevat over de reden dat de taliban u zouden oproepen, laat staan dat deze enige indicaties bevat dat u reeds jarenlang door de taliban gevisieerd werd.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u vroeger als leraar in een privéschool werkte (CGVS, pg. 13). Van december 2019 tot januari 2020 werkte u vervolgens als data engineer voor ACR binnen een project van USAID (CGVS, pg. 6, 22) om vervolgens tot de machtsovername voor het Directorate of Natural Disaster Management Information aan de slag te zijn (CGVS, pg. 6). Navolgend bleef u twee weken thuis waarna u vijf maanden samen met een professor aan de universiteit softwareprogramma's ontwikkelde (CGVS, pg. 11, 13). In februari 2022 begon u bij IOM. U beëindigde deze tewerkstelling omwille van uw vlucht uit Afghanistan (CGVS, pg. 6, 14, 21, 22).

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf), blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen,

de zichtbaarheid van de functie. Uzelf stelt te hebben gewerkt als administratieve kracht bij een onderaannemer van het ministerie van onderwijs voor het project ACR ("Afghan Children Read") en later bij het Directorate of Natural Disaster Management Information. Het is bijgevolg aan u om specifieke redenen aan te brengen waarom u wel een nood aan bescherming zou dienen te koesteren. Eventuele vervolging van personen met dit profiel hangt af van specifieke elementen, zoals onder andere gender, (gepercipieerde) links met bepaalde partijen in het conflict en de mate waarin de persoon of de instelling zich schikt naar de talibanverordeningen. Uzelf haalt geen dergelijke elementen aan. U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functies. U bent hier niet in geslaagd. Een vrees voor vervolging louter omdat u voornoemde tewerkstellingen uitoefende maakt u aldus niet aannemelijk.

Zoals reeds uitvoerig beschreven overtuigen uw verklaringen wat betreft uw eigen problemen of de problemen van uw familieleden niet.

Binnen dit kader en gelet op het ontbreken van concrete en individuele vervolgingsfeiten is het allerm minst geloofwaardig dat de taliban, in persoon van S., u op vandaag, ongeveer elf jaar na datum, nog steeds zoekt omwille van redenen die hun oorsprong vinden in het grondconflict met S..

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. De kopie van uw elektronische taskara is een loutere indicatie van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat, en zegt niets over uw beweerdde problemen. Evenmin kunnen de documenten inzake uw opleidingen, uw tewerkstellingen en de foto's hiervan de door u aangehaalde problemen bewijzen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Inzake alle neergelegde foto's, inclusief de foto van uw eigendom, moet worden benadrukt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze mogelijk door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. In dit geval kan uit de foto trouwens niet worden afgeleid waar deze grond zich precies bevindt en welke disputen er al dan niet over zouden bestaan. De eigendomsakte ten slotte kan hoogstens de eigendom van een grond aantonen, die hier eveneens niet ter discussie staat.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (Zie de CIO Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt daarenboven dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Per mail d.d. 8 december 2023 werden via uw advocaat opmerkingen omtrent de notities van het persoonlijk onderhoud geformuleerd. Er dient te worden vastgesteld dat uw opmerkingen zich hoofzakelijk beperken tot enkele (kleine) correcties en verduidelijkingen. Deze gaan evenwel niet over de kern van uw asielrelaas en kunnen bijgevolg de bovenstaande vaststelling inzake uw asielmotieven niet in positieve zin ombuigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen,

maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat

gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of

een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het

stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200

vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins

het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Op de vraag waarmee u het moeilijk zou hebben om u te Afghanistan terug aan te passen vermeldt u dat mensenrechten nooit aan de mensen werden gegeven en dat rechten die door God aan de mensen gegeven werden, door de Taliban werden afgenomen (CGVS, pg. 25). U geeft voorts aan dat u te België respect krijgt, dat u als mens wordt behandeld en dat u zorg krijgt (CGVS, pg. 25). Wanneer gevraagd wordt wat u met mensenrechten bedoelt, verklaart u dat mensen en meisjes het recht moeten hebben om te studeren (CGVS, pg. 25), dat mensen vrolijk moeten kunnen zijn en muziek moeten kunnen spelen (CGVS, pg. 26). Voorts verklaart u dat ze in Afghanistan nooit de kans geven aan mensen om op hun eigen manier hun haar te doen (CGVS, pg. 25).

In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld haar, muziek en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw stijl van muziek of haar deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zevenentwintigjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Voorts stelt u dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde naar de universiteit ging, diverse opleidingen volgde en verschillende tewerkstelling kende.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden

aangenomen dat u, na een verblijf van ongeveer één jaar en drie maanden in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Bij het verzoekschrift worden de volgende stukken gevoegd:

- “1. [...]
2. Artikel van de website « The Conversation » dd 08.02.2022.
3. Artikel van de website « Le Monde » dd 07.01.2022.
4. Artikel van RFS dd. 23.02.2023.
5. Artikel van “Le Monde” dd. 14.02.2023.
6. Deelcertificaat dd. 17.01.2024
7. Resultaat dd.16.05.2024
8. Volunteer agreement dd. 06.06.2023
9. Overeenkomst voor uitzendarbeid
10. Rijbewijs
11. Medical report van H.A.
- [...]”

2.2. Op 25 juli 2024 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023
- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 2 februari 2024;

2.3. Op 30 juli 2024 heeft verzoeker, overeenkomstig dezelfde bepaling, een aanvullende nota overgemaakt waarmee hij de volgende stukken neerlegt:

- “1. De verblijfsvergunningen van zijn broer de heer H.J. en zijn gezin in Groot-Brittannië
2. Communicatie tussen de Britse ambassade en zijn broer tijdens de evacuatie in Kaboul
3. Brief waarin de zorg voor de familie van zijn broer door de “London Borough of Hounslow” wordt bevestigd
4. Dreigbrief + Engelse vertaling
5. Getuigschrift van Mevrouw L.B. + kopie van haar paspoort
6. Getuigschrift van de Heer G.V. + kopie identiteitskaart
7. Getuigschrift van de heer T.L. + kopie identiteitskaart
8. Deelcertificaat ‘NT2-Breakthrough publiek’ dd. 21.12.2023
9. Deelcertificaat ‘NT2-Waystage schriftelijk’ dd. 07.05.2024
10. Deelcertificaat ‘NT2-Waystage mondeling’ dd. 16.05.2024
11. Deelcertificaat ‘Secundaire Volwassenenonderwijs’ dd. 04.07.2024
12. Zijn laatste loonstrookjes tussen 10.06.2024 en 21.07.2024.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan “van art. 1 van de Vluchtelingenconventie van 28/07/1951 en van art. 48/3, §2 en 48/4 en 48/5 en 49/3 van de Vreemdelingenwet houdende de toekenning van het statuut van Vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus, en miskening van de zorgvuldigheidsplicht en van art. 62 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.”

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.3. Voorafgaande opmerking

Verzoeker haalt doorheen zijn verzoekschrift aan dat er een groot gebrek is aan informatie over de situatie in Afghanistan en over de bedoelingen van de taliban.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals blijkt uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Verzoeker betoogt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest vermoord te worden door de taliban omwille van een grondconflict dat hij had met zijn buurman S., die banden had met de taliban. De verwerende partij is van oordeel dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen.

In eerste instantie wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker vaag en onduidelijk blijft omtrent de exacte aanleiding voor het ontstaan van het grondconflict met S., die banden zou hebben gehad met de taliban, de pogingen tot oplossing van het conflict en de concrete redenen die hem ertoe zou hebben gebracht op zijn geboortedorp te verlaten zonder dat er sprake was van het feit dat hij concreet zou zijn gevisieerd.

Verzoeker stelt daarover het volgende:

“In tegenstelling tot wat tegenpartij beweert, heeft verzoeker zich duidelijk en consequent uitgelaten over de oorsprong van het conflict met S. Hij heeft namelijk uitgelegd dat (p.13-14) :

‘Ons problemen zijn in 2013 begonnen. Ik vergeet die dag niet. Ik was op school tijdens examen. Oom langs vaderszijde kwam en vertelde dat deze persoon bezig was om veld te vernietigen, om weg van ta maken. De naam van deze persoon is S. maar hij is bekend als H. Wij zijn van zelfde dorp. Maar wij van de Landi M. en

*hij van Pas M. Tussen ons en zijn huis is alleen een beek. Dan ben ik naar plaats gegaan en had ook dorpsouderen mee. Vader was ook mee. Die persoon
Zijn boomgaard en huis was begrensd met ons veld. En zij wilden altijd een reden verzinnen om te bespreken om veld in beslag te nemen of om veld aan hun te geven. Zij wilden een weg maken tot zijn huis en ons veld gebruiken maar we wilden dit niet accepteren.'*

De familie van S. heeft altijd geprobeerd hun velden terug in bezit te nemen en in 2013 probeerden ze een weg op hun veld aan te leggen en op dat moment begon het conflict tussen hen te starten.

Om dit conflict op te lossen, hebben verzoeker en zijn familie een beroep gedaan op de dorpsoudsten E., N., H. en A., die S. en zijn familie opdroegen hun bouwactiviteiten te staken. Ze hebben gehoor gegeven, maar gaven aan dat ze "het hier niet bij zouden laten" (p.13).

Het ging dus om bedreigingen van de kant van S., die uitlegde dat er gevolgen zouden zijn voor hun acties.

Verzoeker had daarom besloten een paar nachten bij zijn neven in Jalalabad door te brengen, in afwachting dat de situatie zou kalmeren.

Later belde zijn vader hem op en legde uit dat er gemaskerde mannen door het dorp liepen en naar verzoeker vroegen. Hij werd bang en besloot niet terug te keren. Het is dus onjuist te beweren dat de bedreigingen niet tegen verzoeker gericht waren."

Zelfs aangenomen dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat het conflict in 2013 ontstond omdat de buurman S. een weg wilde aanleggen over de grond van verzoeker, dan nog blijft de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verhoudingen met S, die al naast de kwestieuze grond van verzoekers familie woonde vóór verzoekers geboorte. Zo stelde hij nu eens dat S. en zijn familie een goede verstandhouding hadden (NPO, p 15), en dan weer dat hij een wrede persoon was (NPO, p 14) en alles in het werk stelde om ruzie te zoeken en het veld in beslag te nemen (NPO, p 15). Zelfs indien S. na al die tijd op een bepaald moment actie zou hebben ondernomen om toegang te krijgen tot de kwestieuze grond, dan nog is het verre van aannemelijk dat, op de vraag of S. nooit stappen ondernam om tot een oplossing te komen om een stuk grond over te kopen, verzoeker antwoordde verzoeker dat zij wel meerdere keren hadden geprobeerd om samen te zitten met hem maar dat S. dat weigerde. Dat één en ander plots zou zijn geëscaleerd tot een conflict zonder dat S. zou hebben willen ingaan op gesprekken over een verkoop van het stuk grond dat hij beoogde lijkt onwaarschijnlijk, temeer nu in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen is gebleken dat de eigendom van de betreffende grond niet ter discussie stond volgens de dorpsoudsten (NPO, p 16).

Verder wijst verzoeker op de bedreigingen van S. die, nadat de dorpsoudsten zich ter plekke hadden uitgesproken en hem en zijn vader hadden opgelegd de bouwactiviteiten te staken, aangaf dat ze het hier niet bij zouden laten, waarna hij zou vertrokken zijn naar zijn neven om de situatie te laten afkoelen. Verzoeker stelt dus dat het onjuist is te stellen dat de bedreigingen niet tegen hem gericht waren. Verzoeker overtuigt echter niet. Immers, terwijl hij aangaf dat hij tijdelijk wegging om de situatie te laten afkoelen -omdat hij zich boos had gemaakt en er ruzie was ontstaan (NPO, p 13)- bleven zijn vader en de rest van het gezin aanvankelijk ter plaatse. Indien de ruzie tussen verzoeker en S. zou hebben geresulteerd in ernstige bedreigingen omdat S. koste wat kost de grond in bezit wou nemen, dan is het verre van logisch dat de vader, die ook aanwezig was op het moment van de escalatie en die op dat moment eigenaar was van de grond, ter plaatse zou zijn gebleven met de rest van het gezin.

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat de rest van het gezin is vertrokken nadat gedurende enkele dagen gemaskerde mannen in het dorp rondwandelden en zij naar verzoeker vroegen, maar dit strookt niet met zijn verklaringen tijdens het gehoor. Gepeild naar de concrete aanleiding van de verhuis van het hele gezin, en welke concrete bedreigingen verzoekers vader ontving, stelde verzoeker "We hebben geen dreigingen gekregen. Niemand bedreigde ons." (NPO, p 17). Verzoeker heeft ook nooit verklaard dat de gemaskerde mannen naar hem zouden hebben gevraagd, en dat heeft in de bestreden beslissing geleid tot de terechte bedenking dat, "indien deze personen daadwerkelijk naar u of uw familie op zoek waren mag verwacht worden dat ze uw vader benaderd zouden hebben." Waar hij dus thans in het verzoekschrift stelt dat de gemaskerde mannen naar hem vroegen, wijzigt hij zijn verklaringen over een elementair aspect van zijn relaas -met name of er sprake was van concrete bedreigingen ten aanzien van zijn persoon door de gemaskerde mannen in het dorp- hetgeen de geloofwaardigheid van het relaas verder ondermijnt.

Het is verder niet geloofwaardig dat, toen de ordediensten 5 jaar later, binnenvielen in de woonst van S. waarbij een aantal van zijn familieleden omkwamen, en toen nog een jaar nadien S. in het been werd geschoten bij een vuurgevecht met de lokale politie, verzoeker, die al die tijd al elders woonde en geen problemen had gekend, plots terug in het vizier zou zijn gekomen als zijnde de aanstoker van deze gebeurtenissen/spion voor de overheid. Verzoeker stelt thans dat hij niet kan uitleggen waarom S. hem hiervan beschuldigde, maar dit valt niet te rijmen met zijn stelligheid tijdens het onderhoud bij de verwerende partij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing:

“Volgens uw verklaringen werd u hiervan verdacht omdat u voor de overheid werkte (CGVS, pg. 13), u als hoofd van de familie aanzien werd na het overlijden van uw vader (CGVS, pg. 19) en gevreesd werd dat u de velden opnieuw ging inpalmen (CGVS, pg. 19). Deze verklaringen rijmen evenwel niet met uw andere verklaringen waarbij u stelt dat u toentertijd nog studeerde en niet bij de overheid werkte (CGVS, pg. 18, 22), u niet op de hoogte was van bijkomende incidenten waarbij S. was betrokken (CGVS, pg. 19), u tussen uw vertrek uit uw geboortedorp en de machtsovername door de taliban geen problemen had met uw veld (CGVS, pg. 5) en uw vader pas in 2020 stierf (verklaring DVZ, pg. 7). Bovendien vertrok u in het jaar 2013 uit uw geboortedorp (CGVS, pg. 7, 9) en was u ten tijde van de inval reeds een vijftal jaren weg zonder ooit nog teruggekeerd te zijn naar uw dorp (CGVS, pg. 19). Bijgevolg kan er weinig waarde gehecht worden aan uw bewering dat u er door S. van beticht werd een spion te zijn. Daarenboven dient er te worden benadrukt dat u zelf verklaarde dat u sinds uw vertrek uit uw geboortedorp nooit contact met S. had noch problemen kende (CGVS, pg. 18, 19). Andermaal doet het ontbreken van concrete vervolgingsfeiten afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw relaas.”

Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

Met betrekking tot de vaststelling in de bestreden beslissing dat de oom van verzoeker jarenlang zonder problemen op de kwestieuze grond heeft kunnen werken, hij momenteel nog steeds in het dorp woont en nog steeds op dezelfde gronden boert, stelt verzoeker:

“Het is belangrijk te benadrukken dat S. na de machtsovername zijn weg heeft aangelegd en een deel van het veld in bezit heeft genomen. Aangezien zijn oom zich niet tegen S. verzette, in tegenstelling tot verzoeker, had hij geen problemen met hem en kon hij blijven werken op het resterende deel van het veld.”

Verzoeker verklaarde dat hij en uiteindelijk ook de rest van zijn gezin in 2013 zijn vertrokken om in een ander dorp te gaan wonen ten gevolge van de vermeende gebeurtenissen. Zij hebben hun gronden achtergelaten en aan verzoekers oom gevraagd ze te beheren, en verzoeker is nooit teruggekeerd. Dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als een daad van verzet ten opzichte van S. nu die uiteindelijk zijn gang is kunnen gaan met de beoogde grond, temeer nu hiervoor al is gebleken dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij eerder concrete bedreigingen had ontvangen door S. of zijn entourage, onmiddellijk na het dispuut op de geviseerde grond dan wel jaren later. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat indien verzoeker, en bij uitbreiding zijn familie, daadwerkelijk gevisieerd werden door S. en de taliban, het niet aannemelijk is dat hij en zijn familieleden al die jaren ongemoeid werden gelaten. Eén en ander klemmt des te meer nu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker, sinds zijn verhuis uit zijn geboortedorp verder deelnam aan het publieke leven zonder noemenswaardige problemen, en verzoeker de pertinente vaststelling dat zijn verklaringen over de achtervolging na de machtsovername slechts een loutere bewering zijn, ongemoeid laat en dus overeind blijft. Ook het motief inzake de beoordeling van de oproepingsbrief die verzoeker vervolgens via zijn paternale oom wordt door de Raad bijgetreden. Het luidt als volgt:

“Wat de oproepingsbrief betreft stelt het CGVS vast dat u enkel een fotokopie neerlegt, die op eenvoudige wijze met enig knip- en plakwerk gemanipuleerd kan worden. Zoals verderop uiteengezet wordt kan aan Afghaanse documenten in het algemeen maar weinig bewijswaarde toegeschreven worden. Uit de vertaling van de brief blijkt trouwens ook dat deze geen enkel concreet element bevat over de reden dat de taliban u zouden oproepen, laat staan dat deze enige indicaties bevat dat u reeds jarenlang door de taliban gevisieerd werd.”

Verzoeker stelt ten opzichte van deze motivering, en de beoordeling van de door hem voorgelegde documenten in het algemeen, dat de verwerende partij geen enkel element aanvoert om de authenticiteit van de documenten in twijfel te trekken, behalve dat er corruptie aanwezig is en dat het kopieën zijn, dat het echter niet is omdat er corruptie in Afghanistan heerst dat elk Afghaans document een vervalsing is en dat deze documenten dus in aanmerking moeten worden genomen als onderdeel van zijn asielaanvraag. Ter ondersteuning citeert hij uit een arrest nr. 121 525 van 27 maart 2014.

De Raad stelt vast dat alle door verzoeker voorgelegde documenten en foto's wel degelijk door de verwerende partij mee in rekening zijn gebracht bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van het relaas. Aan de voorgelegde stukken mag evenwel absolute bewijswaarde worden ontzegd wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van deze stukken moet niet worden aangetoond dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom ze geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu* heeft de verwerende partij concrete argumenten bijgebracht waarom de stukken geen garantie bieden op het vlak van authenticiteit en ze dus niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen. Verzoeker brengt tegen deze beoordeling geen concrete argumenten in die van aard zijn anders te denken over de pertinente vaststellingen. Ze blijven derhalve onverminderd overeind.

Verzoeker voegt nog een medisch document bij zijn verzoekschrift waarin staat dat zijn zoon in het water werd geduwd en als gevolg daarvan tien dagen in het ziekenhuis heeft moeten doorbrengen. De Raad kan alleen maar vaststellen dat, nog daargelaten het feit dat het om een fotokopie gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld, dit document slechts melding maakt van het feit dat het kind in februari 2024 werd opgenomen en behandeld voor ademhalingsproblemen ten gevolge van een val in het water, zonder meer. Er kan dus niet uit worden afgeleid onder welke omstandigheden hij in het water is gevallen, laat staan of daar een derde bij betrokken was. Dit stuk is dan ook niet van aard om het vluchtrelaas alsnog geloofwaardigheid toe te kennen.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota nog de communicatie toe tussen de Britse ambassade en zijn broer J.H. die betrekking heeft op de evacuatie-operatie na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en een aantal Britse verblijfsvergunningen met betrekking tot de familieleden van J.H.. Uit die communicatie blijkt dat verzoekers broer, samen met zijn vrouw en kinderen, werd geëvacueerd op grond van het feit dat hij de Britse nationaliteit heeft. Bij gebrek aan enige toelichting die daar anders over zouden doen denken, zijn deze documenten niet van aard om de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas te herstellen, ook niet waar de broer ergens in een mail stelt dat hij zich op dat moment in Afghanistan bevindt om zijn broer (verzoeker) te helpen die een dreigbrief zou hebben ontvangen van de taliban en voor de overheid werkte, nu ook dit slechts een bewering is die, in het licht van de ongeloofwaardige verklaringen die verzoeker zelf aflegde, niet volstaat om in hoofde van verzoeker een gegronde vervolgingsvrees te doen aannemen. Bovendien blijkt uit de eigen verklaringen van verzoeker dat hij pas voor het eerst op 16 november 2022 een dreigbrief zou hebben ontvangen. In die optiek is ook de kopie van de dreigbrief die hij thans neerlegt niet van aard om enige geloofwaardigheid toe te kennen aan verzoekers relaas en hij lijkt hij slechts geproduceerd om conform te zijn aan de verklaringen van zijn broer ten aanzien van de Britse consulaire diensten.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker en dat hij niet heeft aangetoond dat de taliban, in persoon van S., hem op vandaag, ongeveer elf jaar na datum, zou zoeken omwille van redenen die hun oorsprong vinden in het vermeende grondconflict met S..

In de bestreden beslissing wordt nog het volgende gesteld:

“Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf), blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf stelt te hebben gewerkt als administratieve kracht bij een onderaannemer van het ministerie van onderwijs voor het project ACR (“Afghan Children Read”) en later bij het Directorate of Natural Disaster Management Information. Het is bijgevolg aan u om specifieke redenen aan te brengen waarom u wel een nood aan bescherming zou dienen te koesteren. Eventuele vervolging van personen met dit profiel hangt af van specifieke elementen, zoals onder andere gender, (gepercipieerde) links met bepaalde partijen in het conflict en de mate waarin de persoon of de instelling zich schikt naar de talibanverordeningen. Uzelf haalt geen dergelijke elementen aan. U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functies. U bent hier niet in geslaagd. Een vrees voor vervolging louter omdat u voornoemde tewerkstellingen uitoefende maakt u aldus niet aannemelijk.

Zoals reeds uitvoerig beschreven overtuigen uw verklaringen wat betreft uw eigen problemen of de problemen van uw familieleden niet.”

Verzoeker stelt hierover wat volgt:

“Tegenpartij is van mening dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. Vervolging van ex-overheidsmedewerkers hangt, volgens tegenspartij, onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijk vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie.

Verzoeker benadrukt dat hij al in het vizier van de Taliban stond vanwege zijn conflict met S., die lid van de Taliban was.

Hij begon in 2019 voor ‘Afghan Children Read’ te werken en later voor het Directorate of Natural Disaster Management Information. Deze banen vielen onder toezicht van de Afghaanse regering.

Dit zorgde voor extra zichtbaarheid voor verzoeker, aangezien hij al in het vizier van de Taliban stond.”

De Raad stelt vast dat verzoeker de pertinente vaststelling van de verwerende partij dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging niet betwist. Hij verwijst echter naar zijn conflict met S. als risicoverhogend. Echter, aangezien hij zijn vervolgingsvrees omwille van dit conflict niet geloofwaardig heeft gemaakt en de stukken die hij neerlegde geen soelaas bieden om alsnog een dergelijke vrees aan te tonen, kan ook op deze gronden niet worden vastgesteld dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker is niet bij machte om de hiervoor geciteerde motivering te weerleggen.

Het voordeel van de twijfel kan, gelet op het voorgaande, niet worden verleend. Er is niet voldaan aan artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

In het verzoekschrift wordt verder ook gewezen op het risico dat verzoeker loopt op grond van (gepercipieerde) verwestering.

De verwerende partij heeft in de bestreden verder vastgesteld dat uit de landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

De Raad stelt vast dat uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier inderdaad heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen actuele informatie bij die zou nopen daar anders over te denken.

Wel kunnen de volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging. Vervolgens wordt gesteld:

“Op de vraag waarmee u het moeilijk zou hebben om u te Afghanistan terug aan te passen vermeldt u dat mensenrechten nooit aan de mensen werden gegeven en dat rechten die door God aan de mensen gegeven werden, door de taliban werden afgenomen (CGVS, pg. 25). U geeft voorts aan dat u te België respect krijgt, dat u als mens wordt behandeld en dat u zorg krijgt (CGVS, pg. 25). Wanneer gevraagd wordt wat u met mensenrechten bedoelt, verklaart u dat mensen en meisjes het recht moeten hebben om te studeren (CGVS, pg. 25), dat mensen vrolijk moeten kunnen zijn en muziek moeten kunnen spelen (CGVS, pg. 26). Voorts verklaart u dat ze in Afghanistan nooit de kans geven aan mensen om op hun eigen manier hun haar te doen (CGVS, pg. 25).

In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld haar, muziek en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw stijl van muziek of haar deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou

riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zevenentwintigjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Voorts stelt u dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde naar de universiteit ging, diverse opleidingen volgde en verschillende tewerkstelling kende.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van ongeveer één jaar en drie maanden in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de vermeende vervolging door de taliban, kan verzoeker zich hier niet op beroepen en blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Verzoeker verwijst naar het feit dat hij sinds december 2022 in België verblijft, dat hij sinds zijn aankomst Nederlandse lessen heeft gevolgd en een aantal niveaus heeft behaald, dat hij perfect Engels spreekt en als vrijwilliger werd aangenomen door Fedasil om vertalingen te doen van het Engels/Dari en Pashtou, dat hij werkt voor een schoonmaakbedrijf en zijn rijbewijs heeft behaald. Bij zijn aanvullende nota voegt hij nog een aantal bijkomende taalcertificaten, getuigenissen van vrienden die wijzen op verzoekers taalkennis, zijn aangename persoonlijkheid en zijn ambities om zijn leven uit te bouwen in België en een boek te schrijven in het Nederlands over zijn wedervaren en loonstrookjes.

Echter, hoe bewonderenswaardig verzoekers vermogen om zich aan te passen aan de omstandigheden van zijn verblijf ook is, hij toont hiermee nog niet aan dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en die zich niet meer zou kunnen eigen maken bij terugkeer, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing. Evenmin maakt hij aannemelijk dat hij hiermee bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden en in zijn land van herkomst als zijnde een ongelovige en/of besmet door westerse waarden zal worden beschouwd.

De Raad besluit dat door verzoeker, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofdte gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoeker toont niet aan dat hij onder het toepassingsgebied valt van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou

lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. *Ernstige schade bestaat uit :*

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bepaling stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Dit standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare en geactualiseerde landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat de verwerende partij verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afgaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Een ruimere invulling van artikel 3 van het EVRM valt buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hierover niet anders denken. Waar hij aanvoert dat er een groot gebrek is aan informatie over de situatie in het land en over de bedoelingen van de taliban, herhaalt de Raad dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, doch dat hij van oordeel is dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Verzoeker kan verder niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift lijkt aan te sturen op het feit dat de situatie in Afghanistan thans vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011. In tegenstelling tot de

situatie in Somalië ten tijde van het arrest “Sufi en Elmi”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met de facto ministers en de facto functionarissen (EUAA, Afghanistan security situation, januari 2023, p. 45-46). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “Sufi en Elmi”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “Sufi en Elmi” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “Sufi en Elmi” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “Sufi en Elmi” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsvername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De geactualiseerde informatie waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 25 juli 2024 doet daar niet anders over denken.

Immers blijkt dat sedert de machtsvername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023 en in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024. Verzoeker toont niet aan dat er onvoldoende inlichtingen zijn om de nodige risico-inschatting te maken en brengt geen actuele informatie bij die erop zou wijzen dat verweerders vaststellingen niet langer steun vinden in de meest recente informatie omtrent de situatie in Afghanistan, ook niet nadat hij in kennis werd gesteld van de aanvullende nota van de verwerende partij.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoeker stelt dan wel dat de verwerende partij geen analyse heeft gemaakt van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker, maar brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Er zijn verder geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd

risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij op dit punt geen analyse heeft verricht, komt het hem toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat er alsnog sprake is van persoonlijke omstandigheden die leiden tot een verhoogd risico, quod non.

4. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend vijftientwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS